

Sygn. akt

III AUa 784/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **28 stycznia 2015 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Urszula Kocylowska
	Sędziowie:	SSA Marta Pańczyk-Kujawska SSA Ewa Madera (spr.)
	Protokolant	st.sekr.sądowy Elżbieta Stachowicz

po rozpoznaniu w dniu **28 stycznia 2015 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **A. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w J.**

o emeryturę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku **Sądu Okręgowego w Krośnie**

z dnia **26 czerwca 2014 r.** sygn. akt **IV U 1349/13**

I. **oddala apelację,**

II. **zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w J. na rzecz A. K. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia zł) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

Sygn. akt III AUa 784/14

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. decyzją z 27 września

2013 roku, powołując przepisy ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, odmówił wnioskodawcy A. K. prawa do emerytury. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, iż wnioskodawca z wymaganego ustawą co najmniej piętnastoletniego okresu pracy w szczególnych warunkach wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykazał jedynie okres wynoszący 10 lat, 7 m-cy i 29 dni. Jednocześnie organ rentowy odmówił uwzględnienia do wykazanego stażu okresów zatrudnienia wnioskodawcy na stanowisku cieśli – spawacza od 17 kwietnia 1986 r. do 17 marca 1987 r. i od 1 sierpnia 1989 r. do 31 grudnia 1998 r. wyjaśniając, że praca na dwóch różnych stanowiskach nie może być wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Skarżąc powyższą decyzję odwołaniem A. K., kwestionując prawidłowość stanowiska pozwanego Zakładu wniósł o zmianę decyzji i przyznanie prawa do emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację przywołaną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z 26 czerwca 2014 r. Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury począwszy od 26 września 2013 r. ustalając, że wnioskodawca posiada co najmniej piętnastoletni okres pracy w szczególnych warunkach.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że A. K. (ur. (...)) pracę zawodową rozpoczął w Przedsiębiorstwie (...) w K., gdzie pracował od 1 lipca 1971 r. do 14 października 1974 r. Od 24 kwietnia 1975 r. do 23 kwietnia 1976 r. był zatrudniony w (...) w J., po czym kontynuował zatrudnienie w (...). 17 kwietnia 1986 r. wnioskodawca podjął zatrudnienie w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w R. na stanowisku cieśli. W trakcie tego zatrudnienia w lutym 1986 r. odbył kurs w zakresie przeszkolenia spawalniczego. Od 1 kwietnia 1988 r. zajmował stanowisko brygadzysty w zawodzie cieśla – spawacz. Wnioskodawca wykonywał pracę w trzyosobowej brygadzie cieśli, do obowiązków której należało wykonywanie szalunków pod betonowanie stropów, słupów i innych konstrukcji oraz wykonywanie zabezpieczeń dla innych brygad w związku z tym, że prace wykonywano na wysokości. W trakcie spornego zatrudnienia odwołujący nie pracował jako spawacz. Rozwiązanie z wnioskodawcą stosunku pracy nastąpiło z dniem 31 października 2001 r. Po zakończeniu zatrudnienia wnioskodawca nabył prawo do zasiłku dla bezrobotnych, a następnie zasiłku przedemerytalnego. Podjął również zatrudnienie w charakterze konserwatora w (...) w K.. Z wnioskiem o emeryturę wystąpił 29 sierpnia 2013 r. Dokonując powyższych ustaleń faktycznych Sąd Okręgowy oparł się na aktach osobowych wnioskodawcy, jak również zeznaniach świadków, którym to dowodom dał wiarę. W ustalonym stanie faktycznym Sąd I instancji przyjął, że wnioskodawca w spornym okresie zatrudnienia wykonywał wyłącznie pracę cieśli na wysokości uznając dalej, że praca ta stanowiła pracę ujętą w wykazie A Dziale V poz. 5 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, a także w wykazie A Dziale V poz. 5 pkt. 3 załącznika do zarządzenia Nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z 1 sierpnia 1983 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej. Reasumując Sąd Okręgowy uznał, że do 1 stycznia 1999 r. A. K. spełnił warunek posiadania co najmniej piętnastu lat pracy w szczególnych warunkach, jak i wykazał ogólny okres ubezpieczenia, a dalej osiągnął wymagany ustawą wiek, wobec czego przyznał na jego rzecz prawo do emerytury. W podstawie prawnej wydanego orzeczenia Sąd wskazał art. 477¹⁴ § 2 kpc.

Powyższy wyrok apelacją do Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie zaskarżył organ rentowy zarzucając, iż kwestionowane orzeczenie zostało wydane z naruszeniem

art. 184 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r.

w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, poprzez błędne przyjęcie przez Sąd, że praca wykonywana przez wnioskodawcę na stanowisku cieśli była pracą w warunkach szczególnych, w sytuacji gdy charakter i rodzaj świadczonej przez wnioskodawcę pracy nie daje podstaw do jej zakwalifikowania jako pracy w warunkach szczególnych, uprawniającej do uzyskania prawa do wcześniejszej emerytury.

W uzasadnieniu apelujący wskazał na błędne zakwalifikowanie przez Sąd prac wykonywanych przez wnioskodawcę na stanowisku cieśli przez przyjęcie, że była to praca przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości. Zaznaczył, że praca cieśli związana jest z obróbką drewna i nie można tego zawodu utożsamiać z zawodem montera konstrukcji metalowych na wysokości. W konkluzji pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania, względnie uchylenie kwestionowanego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie ustalił i zważył, co następuje :

Apelacja organu rentowego jest nieuzasadniona i dlatego podlega oddaleniu.

W ocenie tutejszego Sądu orzekającego, zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego

w Krośniew 26 czerwca 2014 r. zawiera bowiem trafne i odpowiadające prawu rozstrzygnięcie.

Przypomnieć należy, że w sprawie wyjaśnienia wymagało, czy wnioskodawca A. K. (ur. (...)) spełnia warunki do uzyskania emerytury

w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach

lub w szczególnym charakterze określone w art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z

17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych,

a dalej rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Stosownie do powołanych przepisów prawo do oznaczonej emerytury przysługuje ubezpieczonym urodzonym po 31 grudnia 1948 r., po osiągnięciu przez nich odpowiednio wieku 55 lat dla kobiet oraz 60 lat dla mężczyzn, o ile przed 1 stycznia 1999 r. spełnili przesłanki stażowe, a to wykazali łączny staż ubezpieczenia wynoszący odpowiednio dla mężczyzn co najmniej 25 lat, a dla kobiet 20 lat, w tym co najmniej 15 – letni staż pracy w warunkach szczególnych oraz którzy nie przystąpili do OFE, ewentualnie złożyli wniosek o przekazanie zgromadzonych na rachunku tego Funduszu środków na dochody budżetu państwa.

W rozpoznawanej sprawie niekwestionowanym było, iż wnioskodawca A. K. do roku 1999 wykazał ogólny staż ubezpieczenia przenoszący 25 lat oraz że ukończył 60 lat życia i nie przystąpił do OFE. Spornym natomiast pozostawało, czy przed oznaczoną datą legitymował się wymaganym przepisami prawa okresem pracy w szczególnych warunkach, a w szczególności, czy pracę taką wykonywał będąc zatrudnionym w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w R. od 17 kwietnia 1986 r. do 17 marca 1987 r. i od 1 sierpnia 1989 r. do 31 grudnia 1998 r.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, Sąd pierwszej instancji na podstawie akt osobowych wnioskodawcy, jego zeznań, oraz zeznań wskazanych przez niego świadków ustalił, iż w spornych okresach wykonywał on pracę cieśli na wysokości uznając dalej, że praca ta stanowiła pracę ujętą w wykazie A Dziale V poz. 5 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, a także w wykazie A Dziale V poz. 5 pkt. 3 załącznika do zarządzenia Nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z 1 sierpnia 1983 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są

wykonywane prace w szczególnych warunkach uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej.

Ustalenia te, a dalej przyjętą przez Sąd Okręgowy ocenę prawną dowodzonego przez wnioskodawcę okresu, a ostatecznie również ocenę prawną sprawy tutejszy Sąd w całości podziela i przyjmuje za własną. Stwierdzić przyjdzie, że wbrew twierdzeniom apelującego, Sąd pierwszej instancji przy określaniu prac w szczególnych warunkach wykonywanych przez wnioskodawcę w spornym okresie prawidłowo powołał obowiązujący wykaz A, stanowiący załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.), w którym w dziale V pod poz. 5 wskazano prace przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości. Nadmienić należy, że przepisy resortowe zostały powołane jedynie pomocniczo. Wykazy resortowe mają bowiem jedynie charakter informacyjny, techniczno-porządkujący, uściślający. Ułatwiają one identyfikację określonego stanowiska pracy jako stanowiska pracy w szczególnych warunkach - zwłaszcza gdy w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia nie wymienia się konkretnych stanowisk, lecz operuje się pojęciem ogólnym - tak jak w niniejszej sprawie (por. wyrok Sądu Najwyższego z 22 kwietnia 2011 r. w sprawie o sygn. akt I UK 351/10). Zgromadzony materiał dowodowy, wbrew twierdzeniom apelacji, daje podstawę do przyjęcia, że wykonywane przez wnioskodawcę czynności kwalifikowane być winny jako prace przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości. Przypomnieć należy, że praca na budowach prowadzonych przez R. była podzielona między wyspecjalizowane brygady zbrojarzy, betoniarzy, spawaczy czy w końcu cieśli. Ta ostatnia, w której pracował wnioskodawca, zajmowała się wykonywaniem szalunków pod betonowanie słupów i innych konstrukcji metalowych. Prace te wykonywano na wysokości i stanowiły one element procesu montażu konstrukcji metalowych. Okoliczność, że wnioskodawca - przydzielony do brygady cieśli - wykonywał tylko poszczególne elementy konieczne przy montażu tych konstrukcji, i nie uczestniczył we wszystkich etapach ich powstawania, nie wyklucza przyjęcia, że podejmowane przez niego czynności stanowiły prace przy montażu konstrukcji metalowych, kwalifikowane jako prace w szczególnych warunkach o ile wykonywane były stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Utożsamianie wymienionych w rozporządzeniu prac przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości jedynie z zespalaniem metalowych elementów tych konstrukcji za pomocą spawania lub skręcania - na co wskazuje w apelacji pozwany organ - jest nieuzasadnione. Sam bowiem bezpośredni proces powstania konstrukcji metalowych - w zależności od jego rodzaju - wymagać może konieczności podjęcia innych niż wspomniane przez organ rentowy czynności, bez których powstanie finalnego elementu byłoby niemożliwe. Słusznie w tej sytuacji Sąd Okręgowy, stosując powyższe reguły przyjął, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy daje podstawy do przyjęcia, że w spornym okresie wnioskodawca wykonywał prace w szczególnych warunkach, a to stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Konsekwencją powyższego było podzielenie przez tut. Sąd w postępowaniu odwoławczym oceny prawnej sprawy Sądu Okręgowego o spełnieniu przez skarżącego A. K. koniecznych przesłanek nabycia prawa do emerytury, przewidzianych w art. 184 w związku z art. 32 ustawy emerytalno - rentowej, co skutkowało oddaleniem apelacji na podstawie art. 385 kpc.